

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Children

کودکان

سیامک بهاری
۰۸ فبروری ۲۰۱۴

دفاع از حقوق کودک چگونه جنبه عملی و روزمره می یابد؟

بدون شک وجدان بیدار و آگاه بسیاری از انسانها، نسبت به پایمال شدن حقوق کودکان حساس است. میلیونها نفر از این که کودکان در فقر دست و پا می زنند، از بهداشت و درمان و آموزش محروم هستند، معترض هستند. نارضایتی در اشکال مختلف خودش را نشان می دهد. کسی از اوضاع موجود راضی نیست. اما چرا وضعیت تغییر نمی کند؟ چرا روزنه بهبودی پیدا نمی شود؟ سال به سال وضعیت زندگی کودکان دشوارتر می شود، تعداد بیشتری از چرخه تحصیل به بازار بیرحم کار پرتاب می شوند. آمارهای تلفات کودکان در همه عرصه ها از بهداشت و دارو و درمان تا تحصیل و آموزش و پرورش، سنگین تر می شود. فقر تحمیلی سلامت تعداد هر چه بیشتری از کودکان را گرو می گیرد و زندگی شان را تباه می کند.

ما به این وضعیت معترضیم، اما نارضایتی به تنهایی کافی نیست و نمی تواند مانع جدی ایجاد کند! یک بخش بزرگ از مشکل ما این است که اعتراض و نارضایتی مان سازمان یافته نیست. عملاً نارضایتی را به یک اقدام واقعی تبدیل نمی کنیم. در محافل و جمع های گوناگون، در محل کار و زندگی، همه از اوضاع کنونی نارضایتی مان را اعلام می کنیم. اما قدم بعدی که مقابله با آن باشد نیز، باید برداشته شود.

مطالبات مشترک؛

بهبود وضعیت زندگی کودکان ما، در اولین قدم، بستگی به چگونگی خواسته های ما دارد. حق کودکان را باید مطالبه کرد. جمهوری اسلامی [افغانستان، ایران، پاکستان و تمام حکومت های مبتنی بر فقه اسلامی] تعریفی برای حقوق کودکان ندارد. خیال خودش را راحت کرده است. کودک و حقوق اجتماعی اش را به دست خانواده کودک سپرده است. این اولین و پایه ای ترین حمله به معیشت و حق کودک است. در واقع معنایش این است که بسته به موقعیت خانواده ای که کودک در آن متولد می شود، آینده اش رقم می خورد، معلوم می شود که این کودک می تواند غذا و مسکن و اسباب بازی و پرورش مناسب داشته باشد یا نه! از آن به بعد هم کسی به جز اولیاء و سرپرست کودک عهده دار مسئولیت رشد و تعالی کودک نیست.

اما اگر بهداشت و درمان، آموزش و تحصیل، رایگان باشد و به یک نسبت در اختیار جامعه باشد، حق همگانی باشد و بدون تبعیض در اختیار همه کودکان و نوجوانان باشد، آنوقت از کودکان تا آخرین پایه تحصیلی این دولت و در واقع جامعه است که نقش مسؤول کودکان را ایفاء می کند.

تأمین اقتصادی، مایحتاج ضروری کودک در یک استاندارد واحد نیازهای پایه ئی کودکان را تأمین می کند. کودک بار اقتصادی برای خانواده ندارد. به بیان دیگر کودک سربار خانواده نیست! اصطلاحات معروف "عائله و یا عیال وار" و "هفت سر کلفت" و "نان آور خانواده" و "سر سفره پدر و مادر بزرگ نشده" و غیره ریشه واقعی اش دقیقاً در همین عدم مسئولیت پذیری حکومتها و دولتها به وظیفه شان در قبال تأمین زندگی آحاد جامعه است. طبعاً نیازهای کودک فقط اقتصادی نیست، تعلیم و تربیت، آموزش و رشد استعدادها و توجه عاطفی به کودک و همه و همه باید تأمین شود. در عین حال میلیونها خانواده اسیر تأمین مایحتاج فرزندان خود هستند. درماندگی اقتصادی اولین سنگ بنای تعرض به حقوق کودک است. این مطالبه پایه ئی است که سرنوشت میلیونها انسان را به هم گره می زند. دولتها در عین این که بار تأمین اقتصادی کودک را به دوش خانواده می اندازند و از خود سلب مسئولیت می کنند. در قدم بعد، همین حکومت، به عنوان طلبکار کودک را به گروگان می گیرد. محتوای آموزش در مدارس، باورهای مذهبی حکومتی، همه و همه را خود تعیین می کند و به خورد کودک می دهد، از مهد کودک تا آخرین مقطع تحصیلی در حالی که کوچکترین مسئولیتی در قبال تأمین زندگی کودک و نیازهای اولیه اش ندارد، اما مانند طلبکاری قلدر، کودک را مطابق میل و تصمیم حکومتی تربیت و مغزشوئی می کند.

جمعهای «کودکان مقدمند» را تشکیل دهید!

تشکیل جمع های کودکان مقدمند، بسیار ساده، شذنی و ادامه کار است. تلاش ویژه نمی خواهد، سر راست می شود ایجادش کرد و شروع به کار نمود. یک جمع دو نفره متشکل از پدر و مادر، یا دیگر اعضای بزرگسال خانواده. دوستان و نزدیکان، هم محله ای ها، همکاران و غیره. می توانند اعضای این جمع ها باشند. مهم این است که ما به نام دفاع از حقوق کودک دور هم جمع بشویم و صحبت کنیم، هم نظر بشویم، از رهنمودهای برنامه تلویزیونی کودکان مقدمند، نشریه و صفحه فیسبوک آن، اطلاعیه ها و فراخوانهایش ایده بگیریم و آنها را بسته به شرایط و امکاناتمان به کار بگیریم.

تعداد این جمعها بسته به ظرفیت و تصمیم اعضایش، می تواند گسترده تر بشود. میتواند به (ان. جی. او.) منظور نهاد های غیر دولتی است، نه شاخک های استخباراتی دولت های امپریالیستی و نوکران شان [بپیوند، با دیگر جمع ها همراه شود. فعالیت این جمعها بر روی حقوق کودکان متمرکز است. بنابراین آموزش و پرورش، انجمن خانه و مدرسه، بهزیستی، شهرداری، ادارات کار، ادارات مربوط به بهداشت و درمان و غیره هه اینها، مؤسساتی هستند که این جمع ها باید متمرکز سراغشان بروند و حق کودک را آنان بخواهند.

جمع های کودکان مقدمند، مستقیماً به نام دفاع از حقوق کودکان تشکیل می شوند. این جمع ها مخفی نیستند، کارشان علنی است. موازی هیچ تشکلی نیستند. رقیب هیچ تشکلی نیستند. حتی می توانند فعالان چند عرصه اجتماعی را هم دور خود متشکل کنند. نامگذاری این جمع ها مورد نظر ما نیست. بلکه هدف و سبک کار آن است که باید مورد توجه قرار گیرد.

این جمع ها چگونه کار می کنند؟

کار این جمع های متشکل از دو تا هر چند نفر، این است که مرتباً تلاش کنند، دیگران را با خود هماهنگ کنند و حرکتی را برای به دست آوردن حقوق کودکان انجام دهند. مثلاً: مقابله با پرداخت شهریه در مدارس، مقابله با تلکه گیری مدارس که به بهانه های مختلف انجام می شود و خانواده ها را به ستوه آورده است. بازدید از مدارس و توجه به ایمنی کلاسها. حوادث دردناکی مانند آتش سوزی در مدرسه (شین آباد)، کاملاً اجتناب پذیر بود، اگر نکات ایمنی در

مدرسه و کلاس رعایت می شد. همین تجربه تلخ باید همه اولیاء کودکان را فوری به این فکر بیندازد که این اتفاق می تواند بار دیگر و در جای دیگر تکرار شود. جمع های کودکان مقدمند، تلاش می کند، سایر پدر و مادرها را برای انجام این امور، با خود همراه کند. در مقابل بی مسؤولیتی و بی مبالاتی آموزش و پرورش باید ایستاد. نظارت بر کار مدرسه و تأمین استانداردهای شناخته شده، یک کار تعطیل ناپذیر این جمع ها می تواند باشد. برای نمونه، تأمین تغذیه در مدارس یک خواست فوری این جمع ها می تواند باشد. مدرسه بایستی روزانه شیر و یا مواد غذایی مشابه رایگان به کودکان بدهد.

وضعیت بهداشتی کودکان یک امر مهم است. همانطور که بالاتر اشاره کردیم، دولت همه این امور را به عهده خانواده گذاشته است. خانواده هم به دلیل گرانی و بیکاری و هزار گرفتاری دیگر از عهده این کار بر نمی آید، بنابراین این جمع ها می تواند با گردهم آوردن تعدادی از پدر و مادرهای محل و یا مدرسه و غیره سراغ اداره بیمه، بهزیستی و غیره بروند و تأمین دارو درمان کودکان را بخواهد. این کاری اداری و نامه نگاری و از این دست نیست. با تجمع در مقابل اداره مربوطه و ملاقات مسؤول آن و تأکید بر انجام فوری آن صورت می گیرد. کار این جمع ها مانند وکیل مدافع دیگران نیست. کارش مستقیماً همراه کردن سایرین با خود است.

برگزاری مراسمی مانند روز جهانی کودک یک کار مهم دیگر است. در این روز با تأکید برخواستهای پایه ای حقوق کودکان می توان خواستار تحقق آن شد. در عین حال می توانند با برگزاری تجمع هائی، راجع به حقوق کودکان و چگونگی عملی کردن آن با هم مشورت کنند و در برنامه های زنده تلویزیونی کودکان مقدمند، نکات، سؤالات، تجربیات و دستاوردهایشان را برای اطلاع دیگران مطرح کنند. اینها تأکیدی است بر اهمیت ایجاد فوری جمع های کودکان مقدمند و راه اندازی آن.

نشریه کودکان مقدمند شماره ۱۱۲، بهمن ماه [دلو] ۱۳۹۲